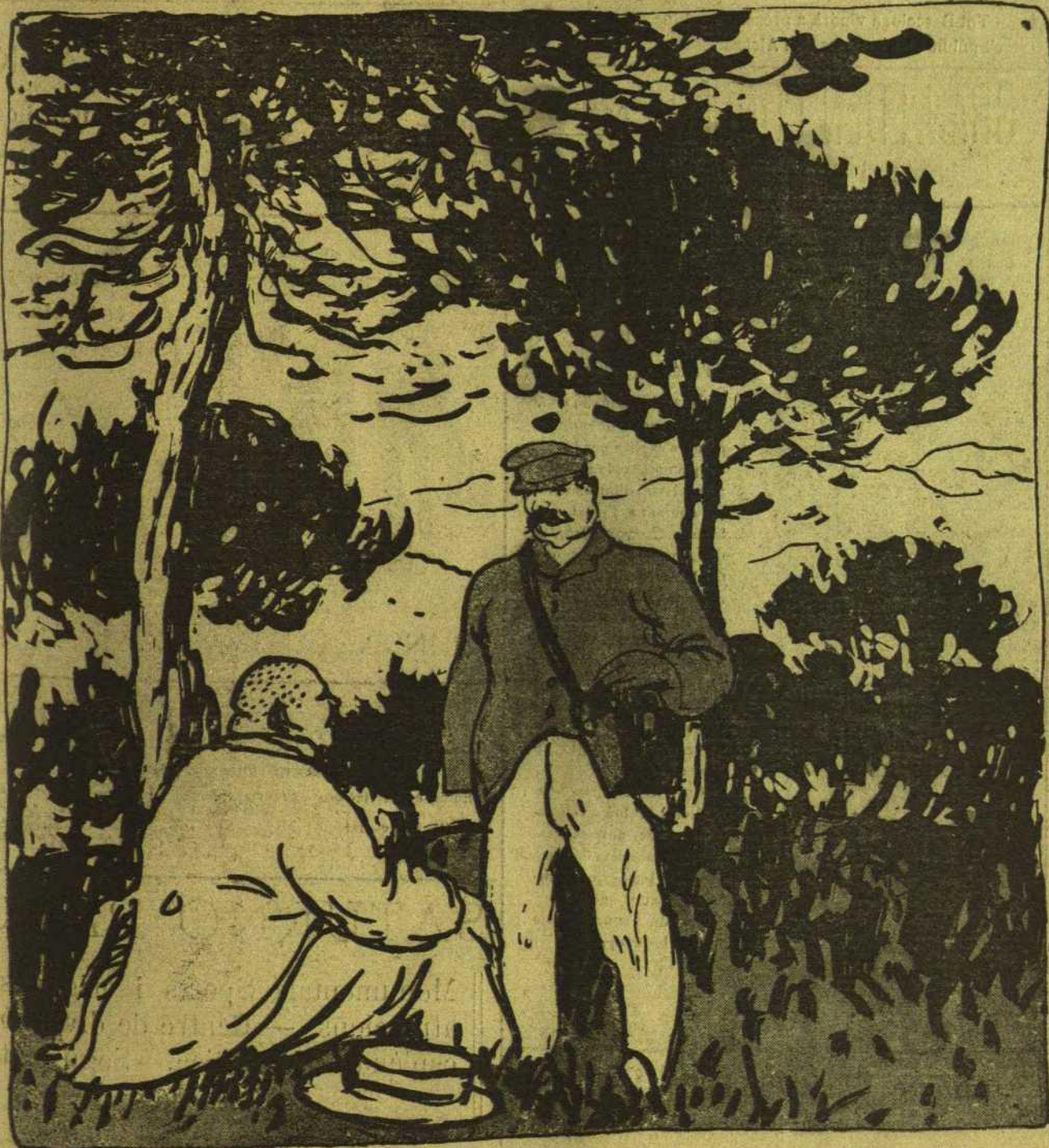

PAPITU

—Vol fer el favor de l'ullera?
—Sí, senyor, amb molt gust.

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda

::

El Rei dels Music-Halls

LAS TUDELINAS

Sorianita - Violeta - Mlle. Aguilé - Cortés

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia i nit

Tots els dies tarde i nit

LA REVUE DE VERANO

Tot Barcelona vindrà a presenciar el joc de pilota entre'l públic i les artistes de l'Alcàzar.

GRAN EDÉN CONCERT

Asalto 12

Music-Hall Concert-Restaurant Parisièn

Vesteixis a càn BASTIDA

Passaig de Gràcia, 18

Trajes a mida desde 25 ptes.

La baratura de nostres preus s'explica per la raó de que nosaltres suprimim tota classe d'intermediaris, operant a l'igual que la casa *Curzon Brotter* de Londres, únics que fan lo que sembla un miracle que no és mes que'l resultat d'una organització única en el món, de quina casa som representants en aquesta plaça.

La casa contrau el compromís formal de retocar tot trajo que no vagi a la perfecció.

Envii'ns vostè son nom i adreça, i rebrà gratuïtament nostres últimes creacions en mostres i figurins, al mateix temps que un sistema especial que li permetrà de pendres vostè mateix les mides.

Almanac del "PAPITU" 1913

Ha sortit la segona edició

Teatre Arnau

Music-Hall de Moda

35 NOTABLES I HERMOSES ARTISTES

Extraordinari èxit!

TINA DESMET

POSADA PRIM

Ronda Sant Antoni, 29

Esmerat servei en coberts i a la carta

Luxoses habitacions

TURÓ-PARK

Esplèndit lloc

d'ATRACCIONS

Articles per
a tota classe
de sports

Únic depòsit
de balons i
raquetes—

Turner
Especial

RONDA SANT ANTONI, N.º 59

Posada MAYORAL

(Abans Puerto Rico)

Boniques habitacions a preus excessivament módics, amb tîmbres i electricitat

Molta netedat

Sant Rafel, 10

SATURNO PARC

Monumentals Sports i originals atraccions. — Centre de diversió esplèndida i artística. — Seguretat mecànica

Ella.—No'm toquis els ous.

Ella.—Quau vens a la parada jo bé't delxo tocar l'escarola.

La penya del Wepler.

Si el Centre Català es a París l'exponent de la irremeiable menestralia catalana, la penya del café Wepler pot ésser el de la nostra intel·lectualitat. No hi ha penyes del *Lion* que valguin, davant d'aquesta assemblea hebdomadaria de catalans. Allí no s'hi arregla Espanya, ni menys l'Europa, però s'hi fan xistos, s'hi renga, s'hi diu mal de tothom i s'hi fan dónes. Per aquest darrer objecte tots els membres hi van sols, tant els qui son casats com els qui son *colats*. (Diem *colats* fent un galicisme del *collé*, per a no dir *encolats*, mot veritablement català que'ls catalans de París podrien interpretar equivocament.)

L'àrbitre de la penya es l'Hermen Anglada i es per ordre seva que sols se reuneix els dilluns, de deu a dotze de la nit. Ell ne fa un altre els divendres, però és sols per a els seus deixebles i imitadors sud-americans. Així els dilluns s'en va al Wepler amb sabatilles i els divendres amb sabates xarolades, car li és necessari aquest requisit per a parlar el castellà passablement.

Els sud-americans baden i admiren que és un gust, però els catalans, per badoqs que siguem, no sabem admirar tant. Per això l'Anglada no ens vol enlluernar i va al café amb sabatilles. Ja en pot dir de coses grosses, que l'auditori no tremola. En Torné Esquius, ambson posat desacristà, fa el resignat i el crèdul, mentre en Gosé, correcte com un gentleman, s'encarrega de posar els punts sobre les is. De sobte tothom calla. Què passa? Es que l'Anglada ha demanat un remei pel dolor i tots els ataulats estan meditativus, escorcollant la memoria.

Però en Josep M.ª Xiró ha desnusat sa veu aflautada i sense apenes moure les barres ha fet un xisto:

—Saben quina és la manera d'anar al teatre sense pagar? Doncs entrar-hi de mica en mica i de reculons i els de la taquilla se pensen que surts.

Un altre dels que va a la penya és en Palmera. Quan se va morir en Tolstoi, l'aconteixement va co-

mentar-se a la penya. En Palmera no's va enterar de qui era en Tolstoi fins aquell mateix dia, pels diaris, que portaven la mort del *gran romancier*. I els comentaris s'hagueren de suspendre, car el protegit den Sissowat va dir:

—Què tant parlar d'aquest home, si al fi i al cap no era sinó un *romancero*!

Caçada al vol

Entre les moltes i variades atraccions que durant aquestos dies presenta l'empresa d'un cine als seus clients, n'hi ha una que crida molt l'atenció dels espectadors i en particular de les espectadores. Es tracta d'un imitador de veus, brams, musiques, plors de criatures, etz., etz.

L'altre dia dos damiseles, una d'elles havent vist ja una vegada aquesta atracció anava seguint amb atenció tot lo que feia aquell home, dient a l'amiga que tenia al costat: «Miral are farà el gall, are una gallina»; i després li digué entusiasmada: «Miral are ens farà una criatura...»

Sempre hem estat els barcelonins amics del contacte.

En els temps dels nostres avis es feia el contacte dissimulat: actualment es fa a la descarada, que és com té més eficàcia.

El justificant del contacte i el conductor més adequat a l'aproximació d'homes i dones ha estat el cinema, però tenia un inconvenient en mig de tantes ventatges.

L'inconvenient queda solventat per medi del Turó Park, el Saturno Park i l'Iris Park.

Aquests llocs d'esbarjo estiuenç ens han donat la fórmula que temps ha desitjàvem els aixierits habitants de Barcelona. La fórmula consisteix en aparellar els sexes i produir el pànic. Ja se sab que les dones van dessota aixís que succeeix algú disturbí, i el Saturno, l'Iris i el Turó Parks ens donen als homes el motiu i a les dones el pretext. Els uns agafem, les altres es deixen agafar, i aixís les nits estiuenques que s'ens preparen seràn un seguit de gent agafada, cada hu'pel seu estil, que donarà gust de mirar.

Els Urals del Saturno donen peu a agafar-se per tot el còs palpitant i commogut de la primera senyoreta que s'espanti, i s'espanten totes gràcies a Déu. Els automòvils que rutilen irregularment en aquelles plataformes oscilantes i movedices son expressos per a engendrar, encare que no sigui més que una amistat passatgera, ja que's crea al damunt d'un automòvil.

Els tohogans son propicis a l'abraçada fraudulenta tant com justificada, abraçada que fa pujar els colors a la cara i les mans sota l'aixella.

El patín, que com ho diu la mateixa paraula fa patí més que patinar; els tubs que giravolten expressos per a revolcar-se aparellats sense que ningú s'escandalitzi, les taules de refresc per a complir galantment amb la parella que s'ha complagut en tots els contactes, el *pim pam pum* que demostra la força de les boles del parroquià perquè ella se'n faci càrrec, i per fi el toc i la vista dels *fenòmenos* de tanda amb aquella alemanassa que sense volguer ens fa pensar en el kaiser i amb la seva filla que s'acaba de casar, i la senyora tatuada, que primer ens ensenya els pits plens de calcomanies, després l'esquena d'un complicat tatuatge i després les cuixes que semblen una habitació empaperada de fonda de sisos: tot plegat, tot junt, contat i debatut, son al·licients, pretextes, motius i subterfugis perquè barcelonins i barcelonines siguem íntimament coneguts al tacto, ja que tant i tant ens coneixem de vista.

Averies

Al despaig acaba de passar per les meves mans el següent memoràndum dirigit a la casa de màquines de escriure *The Remington*, que tradueixo literalment:

«Molt Sr. nostre: Li preguem ens envii quant antes millor un oficial mecànic per a fer la llimpiesa a les màquines de les senyoretes i arreglar-los-hi algú petit desperfecte. Una d'elles té el paréntesi espatllat i el timbre no li sona.»

Comble nou

—Quines condicions ha de tindre un home per a ser un barrut?

—Esser fill den *Barrabàs*, nascut a *Torredembarra*, viure al carrer *Barra* de ferro, en un *barracó*; fer una *barra* de pa amb molta *barra* i no portar mai *barrel*.

—Aquell jokey té una manera de montar que me sembla que a mi me faria caure.

NOVETATS.—Dissabte va debutar la *Companyia del Teatre de la Com-dia* de Madrid. Ens varen representar *Madame Pepila* den *Martínez Sierra*, comedia-merengue amb totes les agravants de cursileria. Afortunadament la companyia, que és bona a tot ésser, va fer passar l'obra. Dels comedians, citarem a la *Mercedes Pérez de Vargas*, sempre tant bonica; l'*Alba*, *Mendiguchia*, *Bonafé* i altres artistes molt dignes de lloança. La presentació, no té ni un pero. — *Sin palabras*, dels *Quintero*, te enginy i fa riure. Va agradar al públic.

TIVOLI.—Després de l'èxit de *La Fiereciella domada*, den Jordà i den Morera, varem assistir a l'estrena de l'opereta *Asalto a las damas*, den *Frutos*, *Aguado* amb musica den *Vivas* i *Esquerrà*. L'obreta és entretinguda i dialogada amb més modes literaris que més de quatre barbaritats que'ns serveixen els senyors de Madrid. Se varen repetir tres números de musica i varen ésser cridats els autors a escena.

Concurs musical

JA ho veuen: hem premiat lo millor de lo que hem rebut. Els musics de la nostra terra, cara a cara o amb careta, tots han acudit a la pesca dels 20 duros que oferim. El jurat, constituït per persones competents de la Casa i de fora de la Casa, ha cregut que lo millor eren les tres cançons que publiquem en aquest número extraordinari.

Es molt cert que n'hi ha entre les composicions rebudes d'altres que també tenen el seu mèrit—a cada un lo que sigui seu—però no tenen el mèrit de les premiadess, i sobre tot no son tan barrilaires i sandungueres com les que se n'han emportat la palma.

S'ha parlat de fer-les cantar en algun escenari de Barcelona per a que'l públic pugui fruit del talent dels autors premiats. El públic és un bon jutge, i en qüestió de cançons com en altres coses hi té el paladar educat.

Anunciarem degudament el lloc o llocs ont se cantin les composicions, a les que procurarem fer-hi assistir els autors, que son els editors responsables de les seves obres.

Els cobraràn els drets, els torts i els aplaudiments. Nosaltres no fem més que honrar-nos amb la seva es-

plèndida col·laboració. Després de felicitar-los pel seu mèrit indiscutible, els hi desitgem l'èxit que les seves composicions se mereixen.

Anunci

Retallat del diari *El Ideal*, de Manila (Filipinas):

«Funeraria y Marmolería de Vicente Quiogue, embalsamador i director propietario.

«Realiza V. la mala impressió que ocasiona a sus invitados el tener su cadav r mal embal-amado?

«Sabe V. que no hay embalsamador en Manila que le pueda a V. garantizar el embalsamamiento de un cadaver más que yo?

«Sabe V. que he embalsamado y he enviado más de 1.000 cadaveres a Europa, America y en casi todas las Provincias de aquí y he obtenido los mejores testimonios posibles que ningún otro en Manila ha podido obtener.

«Pues mis procedimientos y mis medicinas está clasificado como uno de mejores y más modernos del mundo.

«Unico que lo usa en Filipinas.

«Oficinas: — 401 - 413 Calle Carriedo, Guiapo, Manila. Tel. 322.

La maleta

En un poble de l'alta montanya vivien en un dels masos un matrimoni amb dues filles de divuit i vint anys respectivament; feia molt temps que'l pare volia portar la filla menuda a Barcelona, però com solien sortir els lladres a robar al cotxe dos o tres voltes a la setmana, l'home tenia por d'empendre el viatge; però tant va pregar-lo la noia de que podien anar a les festes de Barcelona, que per últim es va decidir a fer el viatge; però no sabien ont col·locar la roba de cambi; i com la noia en tenia tantes ganes, desseguida se li va ocórrer anar en busca de la maleta de la apotecaria, que era la dona del poble que la tenia més gran.

Arribada l'hora, pugen al cotxe dret a Tàrrrega per a un cop allí pendre'l tren per a la capital; així que comencen a trotar els cavalls i mules que portaven el carruatge, tots els passatgers varen dir: — A lo menos que no ens assaltin el cotxe'ls lladres, avui.

I tal pensat, tal fet: al arribar al punt que sempre'ls sortien, «alto el cotxe!» i comencen pel pescant ont hi anaven els homens, a fer treure els calés a tots, i ademés els rellotges i alhages que portaven. La Ramoneta, que aquest era'l nom de la noia que viatjava per primera volta, al veure que havien de ser elles també ro-

bades, se li va ocorre treure's les arracades, i junt amb les anells i un petit rellotge d'or acompanyant-hi una agulla de pit i uns braçalets, s'ho va posar al lloc de fer aigües menors; se presenten els lladres, roben a totes les demás senyores, i se'n van. Torna a marxar el cotxe i arriben a Tàrraga; el pare, al veure a la noia sense cap alhaja, exclama:

—També has sigut robada?
A lo que contestà la jove:
—No, senyor.
—Doncs, i les joies?
—Les he amagat.
—Aont?
—Aquí.
—Quina llàstima!—digué el pare.
—Per què?—respongué ella.
—Perque si ve, ta mare,estic segur que no ens prenen la maleta.

Anuncis

Anunci del carrer de l'Hospital de la sastreria «El buen gusto»:

CAMAREROS A 4'50 PESETAS

Un altre, de la Riera Baixa:
«San Luis, a Pesetas 1'15 el kilo.»

Un anunci de ganga d'El Diluvio:
«Planchadora, se vende barata; hay jardín y lavadero. Ronda San Antonio, 86, 2.º, 2.º»

Un altre anunci que's llegeix a Figueres, en una agencia:

«Salen tartanas para Rosas los lunes, miércoles, viernes y demás días de la semana.»

—Apa, Tomeu, quines patates més hermoses.
—Aixís les tinguin vostès.

Cuplets

(Musica de «LA BELLÍSSIMA ASUNCIÓN»)

Una noia que jo sé,
l'altre dia pel carrè
tota sola va sortir.
Al girar per un cantó
va topar-se amb un senyó
que veient la desseguit la va seguir.
La xicota era innoçent,
i amb un gran esverament
caminà apretant el pas,
pro el senyor se li acostava
i amb veu dolça li parlava
demanant que li fes cas...

—No sigui així,
vostè que és tan bonica,
per Déu!

Miri'm aquí,
com pica i com repica
el cor meu!

No corri tant
i escolti mes paraules
d'amor...

L'estimo tant
que sento sols mirant-la,
candori!

La xicota va fugir,
pro'l senyor tornà a insistir
cada dia amb gran passió...
Poc a poc l'anà vençant,
perjurant i prometent
i ella al fi no pogué pas dir-li que no.

Se trobaven cap al tard,
se n'anaven vora al mar,
i en la sorra era un descans
reposar de la fatiga
i escoltar la veu amiga
del senyor que hem dit abans...

—Acòstat més,
que'l meu pit vull que't sigui
coixí;

no diguis res
encare que't pessigui...
aquí!

Vina, amor meu,
no siguis tan poruga
d'amor;
vina per Déu,
veuràs com se belluga
mon cor...

Cada vespre la innoçent
tanta cosa anà aprenent
i tant gust hi anà trobant,
que esperava amb gran neguit
que la llum hagués fugit
per donà el passeig dolcíssim amb l'amant...

L'agafava amb frenesí
i li deia:—Tot per mi!
Per mi tot! Aï! Per mi tot!—
S'estimàven amb follia
i es perdien cada dia
per les vores del Ninot.

—Pobra de mi!—

digué un dia la noia
amb espant:

—Estic... així;

ja veus, quina vergonya
tan gran!

—No m'ho crec pas,—
l'amant va contestar-li
tranquil;

—i si de cas,
ai, noia, que te'n dono
de fill!

Vulgarització científica

Parlant del corall, al *Diari de Vilanova y Geltrú* diu Mossén Pau Ferrer aquestes hermoses paraules, que copiem amb gust:

«Una classe d'aquets essers, ha fet ofrena al món elegant de llurs treballs; cautivan de primer entuvi, al cor de la part més tendre y sensible de la Humanitat, al bell sexe, a la dona, car que per enjoyarse, sent forta predilecció pel corall; ella ab sa sensibilitat exquisita, hi ovira quelcom mes que l'animal-planta, qu'el producte d'una segregació; en son color roig hi veu algo indefinible, que fa resaltar mes y mes sa hermosura; ell te la suavitat de la pell al ensemps que son color, fent resaltar d'una manera admirable el color rosa dels llavis y rostre; y per fi, el bell sexe se n'orgullix ab ell per haver assolit l'objecte desitjat, això es, que li es un march proporcionat a sa hermosura.

Aytal corall roig, viu en la Mar Mediterrània, Roig y golf Pèrsich, creixent un pam cada 8 anys; y en les costes de Catalunya se cria al entorn de les illes Medes y del Golf de Roses al Cap de Creus (Girona).»

Viatge

El diumenge passat una orquestra anà a tocar a un poble dels volts d'Igualada i anaren a pujar en el tren que va de Martorell a Igualada; i com que és molt ganxo, prop de Masquefa anava molt poc a poc i els dits musics se adormiren perquè havien perdut moltes nits sonant.

A l'arribar a Masquefa van pujar moltes persones i un dels musics se va despertar amb una cama en rampada, exclamant:—Ai, nois! Se m'ha adormit una cama i se me n'ha despertat una altra.

—Sobre tot que la vànova no faci arrugues, perquè tant an ell com a mi ens agrada ben tivanta.

FULLES D'ESTATUA

La donzella de Tilhouze

PER H. DE BALZAC

(Traducció condensada PAPITU)

El senyor de Valesnes — senyor amb castell i amb totes les de la llei, — s'havia casat amb una dona que oh mania sorprenent! me'l feia dejunar de tot lo que son dolceses matrimonials. La veritat es que el senyor de Valesnes era lleig com deixar de fer un bon pecat, era negre com un carbó i pelut com un ós. Però açó no vol dir que fos de fusta; i com que no hi ha clau que no trobi el seu forat, el senyor de Valesnes sempre buscava forats per a clavar-hi un clau.

Buscant i escudrintant sapigué un dia que hi havia una certa viuda d'un teixidor que tenia un veritable tresor de filla, hermosa i revinguda donzella de setze anys, innoçenta i pura com un àngel, a la qual la seva mare no deixava un moment, arribant al extrem d'acompanyar-la fins quan sentia ganes d'anar de còs. Si algun jove s'acostava a la noia per a galantejar-la, cop de bastó de la vella! De casa a missa, de missa a casa, i a casa a treballar, vivien mare i filla com podien, que no era pas gaire bé, car els temps son dolents i tot s'apuja. Diguem-ho clar: mare i filla estaven plenes de deutes.

El senyor de Valesnes, enterat de tot, se dirigí un dia a la cabina, i quedà perdut d'amor al veure la bellesa de la donzella, i no sols la bellesa, sinó la innoçencia, el candor. Si li hagués dit: «Vols que ho fem?» ella li hauria respost: «Com? Per ahont?» Aixís i tot, el senyor de Valesnes volgué anar al gra. Mirantse'l foc, digué a la vella:

—Açò escalfa tant com els ulls de la vostra filla...

—En aquest foc—respongué la gueta—no hi podríem coure res...

—Que no?—digué el sàtir.—Doneu-la per cambrera a la meua dona, i guanyarà dos feixos de llenya cada dia...

—I què calentaré amb aquest foc?

—La renda de blat que us donaré.

—Si no tindrè lloc per a guardar-lo!

—Jo us donaré una casa.

—No m'ho creuré si no feu venir el notari.

—El notari vindrà.

I sí, senyor, va anar-hi; que'l vell verd estava disposat a posseir aquell bon tall, costés lo que costés. Formalitzat tot, la donzella passà a casa seva i començà desseguida una persecució encarnitzada. La empaïtava pels corredors, pel celler, en els dormitoris, però la donzella sabia guardar-se, amenaçant-lo sempre amb descobrir-ho tot a la seva muller. El vell estava boig, amb els ulls vermells i la boca plena de salivera... i d'aquesta manera se n'havia d'anar cap al seu quarto ont la seva muller no volia tampoc saber-hi res.

Tingué una idea el senyor de Valesnes: convèncer al

séu reboster, home ja molt vell, de que li convenia casar-se amb l'hermosa donzella. Li proposà, i el pobre home no podé negar-s'hi. Tampoc podé negar-s'hi la xicota, ni ganes que'n tenia, perquè, seguint els consells de la seva mare creia molt bé que la virginitat és una renda i que sols se deu cedir amb tot el compte i raó. Arribà el dia del casament, i com que en aquelles èpoques hi havia lo que sempre se n'ha dit *dret de cuixa*, la donzella tingué per fi de deixar-se agafar pel seu perseguidor, i passar-hi la primera nit, no sense haver-se fet concedir primer una forta renda.

I are ve el cas. Que quan el senyor de Valesnes veié que la seva dona ja dormia, baixà poc a poc a la cambra de la donzella desposada, radiant de joia. I prenent-la en els seus braços començà el deleitos jòc d'amor. Però ail que amb la golosia relliscà i no trobava el camí, fins que la xicota, plena de rubor, tingué de dir-li, innoçentment:

—Monsenyor, si com penso, heu ja entrat, doneu una mica més de vol a les vostres campanes...

El senyor de Valesnes ja feia estona que caminava, però de tant ample com era'l camí no trobava els topans...

Històric

En un poblet molt bonic d'aquesta costa per l'abundancia de noies fresques i maques, va tenir lloc en un teatre-cine una atracció de molt renom, però resultà papitesc a una nota que en els programes hi havia, com podran jutjar els que això llegeixin, que deia:

«Nota.—Entrada al escenario, mientras trabaja La C..., 5 pesetas.»

Què'ls hi sembla?

Anuncis

A Sant Antreu, s'hi llegeix el següent:

«Els ous més grossos y frescos son els de S. Andreu.»

**

Un del carrer de l'Hospital:

«No confundir. Aquí no es el ciento cuatro está en la otra cera. Más adelante.»

**

Un altre del carrer d'Entença:

«Terreno para vender o asensar a plazos o al contado. Superfisia 5548 palmos. Informarán Tallers, 80 tienda.»

Concurs musical – Composicions premiades

Hem fallat, i hem fallat més que l'as d'oros. Mirin i llegeixin les composicions que publiquem, triades entre el xafagué filarmònic amb que s'ha honrat la nostra Casa. Els que sàpiguen de musica s'ho poden arreglar ells mateixos; els que no'n sàpiguen, que se la facin tocar per un altre.

LLETRA DELS DOS PREMIS PRIMERS

La Modisteta

Jo sóc una modisteta
i faig berrets tot el dia;
sóc bonica i sóc estreta
de cintura, qui ho diria!
Perque vaig tan ben vestida
moltes noies del taller
de mi diuen mil mentides
que no vull ni sapiguer.
La qüestió és anar ben mona;
lo demés, tant se m'en dona.
Jo vull *un*, sigui com sigui,
que la *abilli de parné*,
que pagui lo que jo digui
sense mai dir-me per què.
I com moltes per l'estil
deixaré agulla i el fil.

Sempre que faig un berret
per a alguna entretenguda,
als sants, ail demano ajuda
perque tremola ma fe.
I voldria amb gran deliri
trovar-me en el puesto d'ella
i canviar la meva estrella
i sortir de aquest martiri.
Jo sóc una noia seria,
mes me fa por la miseria.
Que és molt bonic aixecar-se
a les dotze del migdia
i per res amoinar-se
i que visqui l'alegria.
Jo, com moltes per l'estil,
deixaré agulla i el fil.

Jo sé que aquest procedí
molts diràn que és immoral,
més ja no ho troben així
ni a la Defensa Social.
Que és molt trist per una noia
amb il·lusions i salut,
pobre, sola i bonicoia
passà els anys de joventut.
Jo vull joies, pis, manguito
i sortir en el PAPITU.
I are, senyors, bona nit;

i si an algú li vaig bé,
depressa que aixequi el dit
i ja sab lo que ha de fé.
Que com moltes per l'estil
jo vull perdre agulla i fil.

LLETRA DEL TERCER PREMI

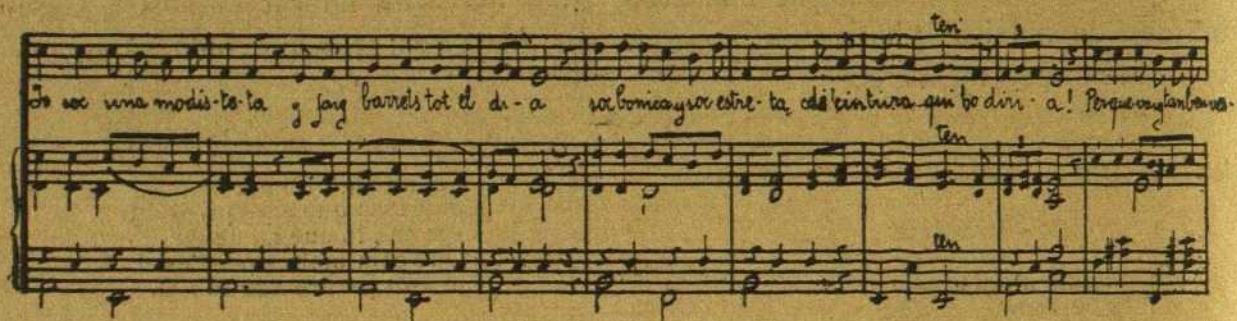
Cuplets de la "Serafina"

El PAPITU és un periòdic
més famós que el *Chiringuitu*,
el PAPITU, el PAPITU.
Les senyores quan el compren
se l'amaguen al manguitu.
El PAPITU és molt aixerit;
ai, PAPITU, rei de la barrila;
ai, vatúa el ret de la Sila;
ai, PAPITU, jo no sé què tens,
que llegint-te perverteixes
les persones més decents.

El PAPITU té una cosa
molt llarga que se'n diu pitu,
el PAPITU, el PAPITU,
per xiular a les artistes
que no tenen bon palmitu.
El PAPITU, és molt aixerit;
ai, PAPITU, rei de la barrila;
ai, vatúa el ret de la Sila;
ai, PAPITU, jo no sé què tens,
que llegint-te perverteixes
les persones més decents.

De menors i de jamones
tu n'ets el plat favoritu,
el PAPITU, el PAPITU,
i et llegeixen homes serios
com en Bertràn i Musitu.
El PAPITU, és molt aixerit;
ai, PAPITU, rei de la barrila;
ai, vatúa el ret de la Sila;
ai, PAPITU, jo no sé què tens,
que llegint-te perverteixes
les persones més decents.

PRIMER PREMI

SEGON PREMI

Canto

TERCER PREMI

Algerie

A handwritten musical score for the song 'The Rose Tree'. The score is written on two systems of staves. The first system has a treble and bass staff, and the second system also has a treble and bass staff. The music is in 2/4 time, indicated by the '2' over the first staff. The melody is written in the treble staff, and the accompaniment is in the bass staff. The notes are handwritten in ink on aged, yellowed paper. The lyrics 'The Rose Tree' are written below the first staff, and 'The Rose Tree' is written below the second staff. The score ends with a double bar line and a repeat sign.

ab anno

Handwritten musical score for a piece titled "El Pa-pa tu es un pe-ni-dic-me". The score is written on three staves. The top staff contains the melody with lyrics: "El Pa - pa tu es un pe - ni - dic - me ja - mos que el Qui - ngu tu, el Pa - pi - tu, el Pa - pi - tu". The middle and bottom staves provide harmonic accompaniment. The notation is in a historical style, featuring various note values and rests.

Les sen. yo-^{res} enant el coupen el l'amazon el mangan-tu. El Pa. pi-tu is molt ai-^{re}.

Les sen-yo-res enant el compren et l'amagan al mangin-tu El Pa-pi-tu is molt ai-xe

rit ai, ai, ai, Pa - pi - tu rei de la ba - na la as, ai, ai, va - tu - a

Handwritten musical score for a piece titled "L'air de la barbe" from the opera "Le roi et le paysan". The score is written on aged, yellowed paper and consists of two systems of staves. The top system features a vocal line with lyrics in French: "rit ai, ai, ai, Pa - pi - tu rei de la ba - rre la ai, ai, ai, va - tu - a". The bottom system contains a piano accompaniment, with a "rit" (ritardando) marking at the beginning and a "p" (piano) marking later. The music is written in a style characteristic of 18th-century manuscript notation, with various musical symbols, clefs, and dynamic markings.

d'rot de la Si la an, an, an, la pr. tin se no se que tens que tégint te pover. teixes les persones mes decentes.

d'ad de la Si la an, an, an la pri-tu se no so que tens que d'egint te pover. tizes les personnes mes decent.

rit allegro

(Imprescindible per a tot veritable llegidor de PAPITU)

Diumenge, 25.—*Sant Pisicralis*.—La calor, l'enganyosa calor acompanyada de la seva empipadora germana la suor, comencen a invadir la dolça tranquil·litat barcelonina. Pels carrers contemplem amb veritable fruïció els descots, lo poc que amaguen les bruses amb entredosos, i ens liquidem passant revista a les mitxes calades. Les dones s'han posat d'aïtal manera, que és verament impossible, a no tenir la virtut propia de redactor de *El Correo*, l'anar tranquil·lament per carrers i places.—Invasió de camises estiuenques blaves al nivell de tots els preus. Hi ha blau que prové directament de resultant de cop de puny.—Visita oficial, amb interviu, *chez madame Brígida*, que com a útil i amena nota informativa insertarem en aquestes fresques columnes.

Dilluns, 26.—L'opinió, l'atenció, la formigó radiquen en les sagnants noves del primer crim d'abono de la temporada, perpetrat a Madrid pel capità Sánchez, delicat subjecte que lo mateix tirava un *esijan* que un *degüellen*. Sabem per conferència telefónica particular, que el refinat Sánchez patia de l'estómac i que totes les viandes que menjava tenien que ésser toves, suaus, senre res dur... Es per aquesta raó, segurament, que preferia el *Jalón sin bueso*, sinó que aquesta vegada li han tallat la digestió al clandestí autopsista.—L'*Emilia* i la *Paca* ja son a Barcelona, de retorn del sanatori Montsalvat d'Archena. Salut i que duri.—Per lletrero, o anunci, o lo que vulguin, que tingui solta, un de nou que hem descobert en el kilomètric i polsós carrer d'Urgell: «La pantera antàrtica.» I vénen ganxos, rossinyols i claus de rosca. Veritablement, la fantasia humana es il·limitada, com molt bé deien Salomó i Sherlock Holmes.

Dimars, 27.—Ademés d'ésser *Sant Eutropi*, arriba el *cocoto* abad *Xavier Viura* de la vila de París. Es arribat tot vestit de negre, amb cabellera tallada amb destal, imprescindible monòcul, i amb unes fondes ulleres que semblen projectes de les excavacions de *La Canadiense*. Li hem demanat, inquirit, exigit, que'ns digui què és de la seva vida en terra francesa i... oh, llegidors del nostre cor! el noctàmbul *Viura*, aquell cantor dels carrers vells i bruts de la ciutat, amb mirada de peix del mercat de Sant Josep ens ha confessat que té... una senyora mística, de misticisme amb vistes a *chez Paquin*, que l'adora com si fos un verd abat de mitjans del divuit, segon pis, segona porta. En *Viura* li llegeix pels jardins de Versalles quelques passatges de *Les flames del goig*, números atrassats del nostre PAPITU, les suculentos Memòries del marquès de Sade i *El ferrocarril o medios para alcanzar la salvación*, del divertit difunt Padre Claret. En *Viura*, dintre de pocs dies, s'en torna a París a pendre possessió en l'Eliseo, lo que no'ns estranya gens ni mica, doncs ja fa temps que *séo* i deixa fer.

Dimecres, 28.—*Santa Elconida*.—Gran exitàs en el

Tivoli de la moneria de les moneries coneguda en el món de les castanyoles per *La Argentinilla*. La nena, com ballar bé, *es de las que se las traen*, encare que a nosaltres se'ns emporta.—Corre un xisto reclam de la Casa, que forem uns tous si deixés m de publicar-lo:—Quin és el pa més acreditat?... No hi cau?... El PA-PITU.—Arriba a Barcelona el nostre compatriota l'actor *Barbosa*. En quant el veiem, li descobrim altra ermilla nova. En *Felix Griera*, que és home d'estudi i paciència, creiem que farà una monografia de les ermilles barbosenques. Amb dos o tres anys, el treball pot quedar enllestit.

Dijous, 29.—*Sant Sisini*.—An en *Jordà*, l'afortunat arranjador de *La Fierecilla Domada*, el vàrem sorprendre l'altre dia passejant amb un goç que té més intel·ligència que més de quatre mil persones que tots coneixem. Lo divertit del cas és que'l goç den *Jordà* (ignorem si ja tradueix a Sudermann), és que té dos noms: Se diu *Rin-o ceront*. Nosaltres n'havíem conegut un de goç que's deia *Birosia* (que més sembla nom de baix fracassat) i un altre qui responia al nom de *Paparina*. Records de nostra joventut en la dolça barriada d'Hostafranchs!...—En el *Cine Catalunya* proven una pel·lícula wagneriana. Escenes de les obres del gran autor i altres escenes de família. L'orquestra, quan pel·liculegen les obres líriques, te música per sonar, però en quant se projecta a la família, tenen que parar forçosament, doncs Wagner per lo vist no feia mai música pels de casa. Inconvenient de tenir a casa un geni.—En *Fernanditu Desy*, elegantment vestit, se'ns en va cap a París a parlamentar amb en Poincaré.

Divendres, 30.—Encare duren lo den *Jalón* i les discussions del dia ahans sobre'l discurs de nostre corresponsal honorari *Don Antonio Maura*. Sembla que se'n va a terra la llei de jurisdiccions, de la que tan agradables records conserven els periodistes.—La *Balbina* ens comunica que a començaments de juliol se'n va cap a Sant Sebastià. Ignorem si és el del Nord o el de la Barceloneta.

Dissabte, 31.—Fi de mes.—Quart concert festival wagnerià de gran èxit per en *Beidler*, la *Passini* i en *Vinas*. L'*Himne a Wagner* a nosaltres ens va fer l'efecte que l'orquestra el sonava, l'*Orfeo* el cantava i en *Millet* el ballava.—Com suposem que tenen molt per a llegir, ens despedim fins a la setmana entrant. Bona nit.

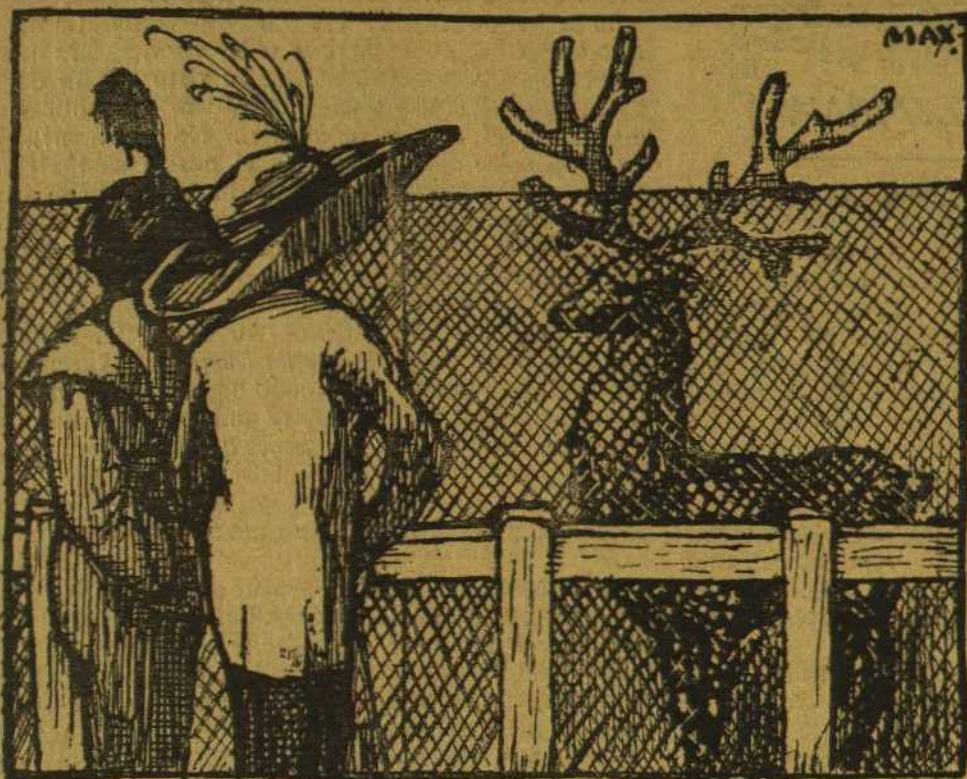
Anunci vist a Castelló de la Plana

SE VENDE
LECHE DE CABRAS
MUNDANAS
DE
FULANO DE TAL

Es de suposar que s'ha volgut dir cabres no de montanya, sinó criades a ciutat.

I ja que hi som, què vol dir aquest altre anunci vist a Madrid?

SEMIFONDA

—Are'm recordo de que'l meu marit m'ha dat expressions per tu.

Punts d'istiu

S'acosta l'estiu i per lo tant creiem que tenim l'obligació d'indicar als nostres estimats llegidors els llocs que segons sigui el vici o posició social els hi pertoca anar a estiuar:

Per un aiguader, Aigua-freda.

- » » vinicultor, Vinyetas.
- » » mercer, Agulla-na.
- » » gallinaire, Ri-poll.
- » » paisatgista, Pineda.
- » » noble, Palau-tordera.
- » » màrtir, Palma.
- » » mestre d'obres, Parets.
- » » bebedor de cervesa, Canet.
- » » carnicer, Port-Bou.
- » » bebedor, Bar-celona.
- » » carreter, La Seu.
- » » malalt, Hospital-et.
- » » joier, Rubí.
- » » paleta o manobre, Mahó.
- » » torero, Toro.
- » » culleraire, Cullera.
- » » estalviador, Sant Just o Guardiola.
- » » lladre, Hostal-rich.
- » » cafre, La Selva.
- » » casat, Cornellá.
- » » enamorat, Mana-cor.
- » » dues solteres, Tortellà.
- » » un polític, Les Corts (de Sarrià),
- » » clerical, Sans.
- » » gandul, Bigà.
- » » jardiner, Roses.
- » » fruitaire, Cap-de-pera.

sempre els he tingut grossos, però van a l'hora.

Normes

A nostra venerable avia *L'Esquella* ens renya carinyosament perquè diu que fem faltes d'ortografia. Ho sentim per ella. Li fan tanta gràcia les nostres faccies i fins les nostres ignoràncies, que encare que'ns renyi no pot estar-se d'imitar-nos. Les nostres faltes d'ortografia aniran a parar a *L'Esquella*, com hi ha fet cap el Traguito (a) Raventós i com hi aniran a parar, si li convenen a la nostra estimada avia, les paneres de la nostra Redacció, plenes de la correspondència que no hem gosat a aprofitar, per mansa.

Els d'última hora

En què se sembla un capità d'un club de foot-ball amb una núvia abans de casar-se?

—En que tots dos tenen «equipos».

En què se sembla l'amo d'una liquidació amb un laboratori?

—En que liquido por aquí liquido por allá.

Quina part de la ortografia usen les senyores després de casar-se?

—La coma-drona.

La Figa de Figueras

N aquesta ciutat hi ha un col·legi en el qual hi havia dues noies, la senyoreta Puig i la senyoreta Figa. Ambdues tenien veu, i cantaven en les funcions, festes i reparticions de premis que s'acostuma fer en tots els col·legis. Com ja se sab, per amigues que fossin cada una tenia els seus partidaris i daries en lo de tenir millor veu que l'altra, i... prous antecedents.

Va venir un dia d'una festa, i la senyoreta Puig va cantar no sé què, i una senyora admiradora seva va dir a la professora:

—Quina veu més hermosa té la Puig!!

A lo que respongué la mestra:

—La Figa pla la té bonica!...

Al vol

ECULLIM del senyor jutge municipal d'un poble català amb motiu d'unes diligències enviades al d'instrucció de Figueras per haver ocorregut una desgràcia fortuïta a la molinera del susdit poble, lo següent:

«Estando el dicente, junto con su esposa, calentándose en la cocina de su casa», etc.

Llamp de Déu! Aquell dia el senyor jutge devia estar molt excitat, que en un acte de tanta transcendència se recordés de la escalfor.

L'anada a Montserrat

En Ramón i la Laieta son un model de matrimonis. Fa set anys que son casats i mai ni'l més petit nuvolet ha vingut a enterbolir el cel blau de la seva felicitat, i per a comble de la mateixa Déu els'hi donà un xicot aixérit com un pèsol.

Dies enera celebraven el sant de la Laieta, a quin dinar foren convidades algunes persones de la família. Estant de sobretaula la conversa recaigué sobre l'anada a Montserrat de quan varen casar-se i lo molt que's varen divertir. An això el xicotet també volgué ficar-hi la cullerada, i preguntà: Que també vaig venir, jo, papà?

Al sentir tal pregunta, en Ramón contestà:

—Sí, fill meu; quan hi vàrem anar tu anaves amb mi i a la tornada anaves amb ta mare.

Un anunci

A Canet de Mar, un retratista aficionat a tirar molts retrats (crec molts d'ells a pols) totes les festes exposa al carrer els tirats, havent-ni un de molt gros d'una senyoreta d'uns 18 a 20 anys amb la següent inscripció: «Se tiren a 10 pessetes com la mostra.»

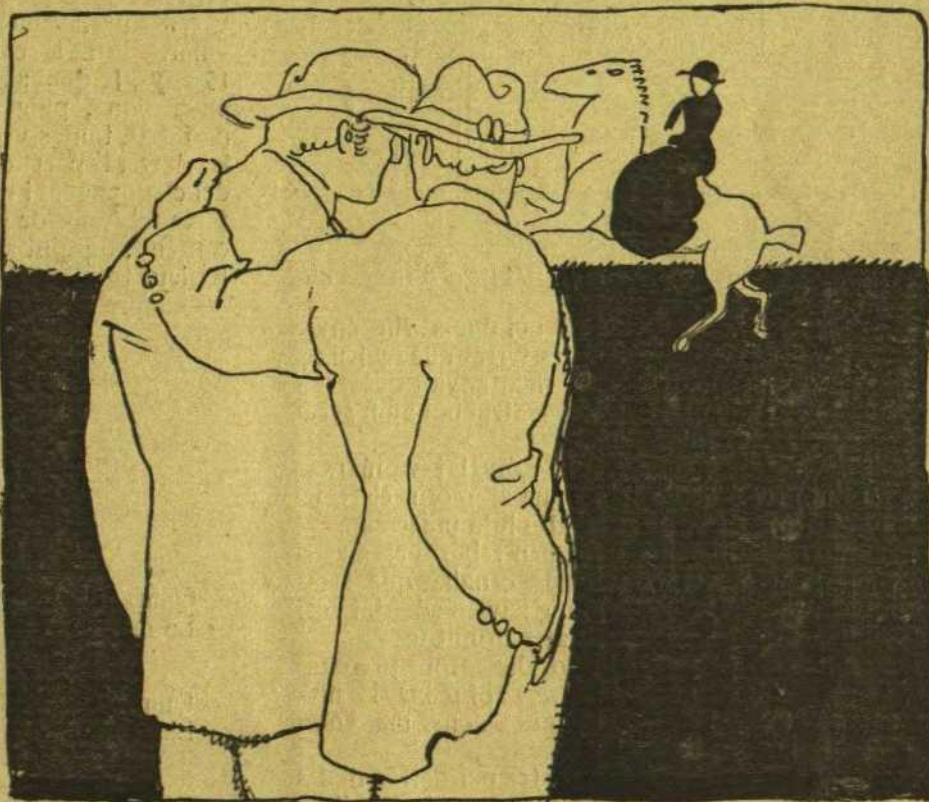

La telegrafia sense fils

En un cafè molt concorregut estaven l'altre dia discutint quatre amics respecte a l'aparell Marconi per a puguer telegrafiar sense fils.

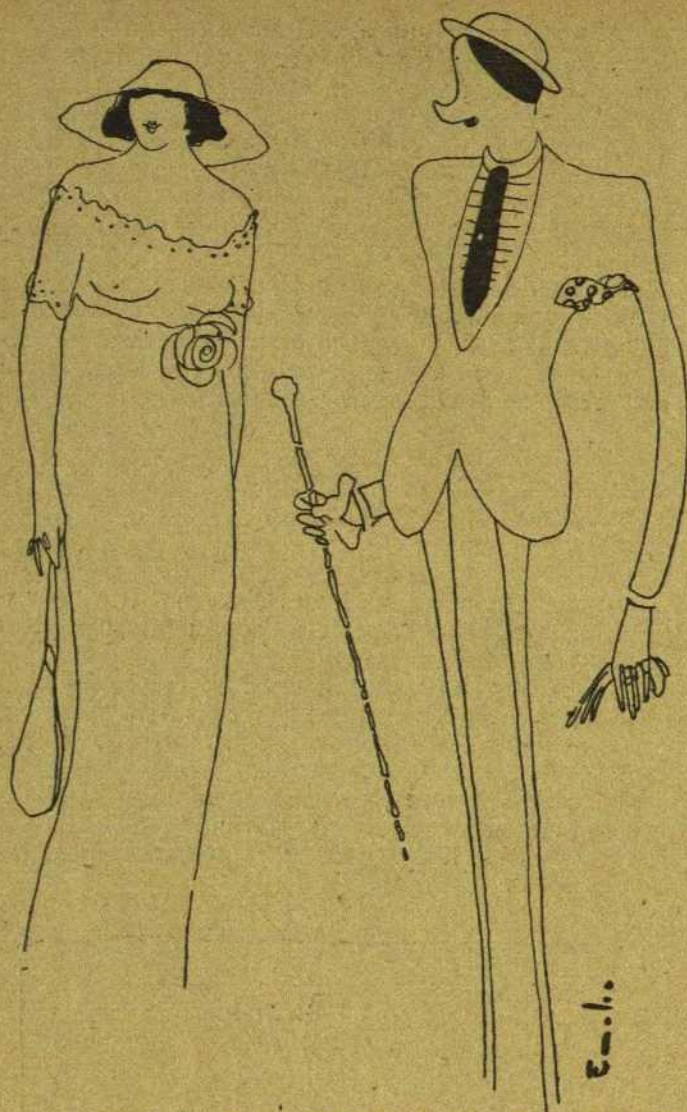
Ja s'havien tots posat d'acord de que en Marconi va ésser el primer home que va telegrafiar sense fil, quan un vellet que escoltava se va dirigir al grup, dient:

—Dispensin, joves, però estan en un erro: abans que en Marconi pensés en inventar el seu aparell per a telegrafiar sense fils, tant la meva dona com jo ja estàvem tips de fer-lo servir.

—Noi, quina xicota més cala! Me la menjaria a mossegades.

—Fes-ho, però deixa-me'n la meitat.

—Senyoreta, si'm diu que si quedaré molt content, però vostè encare hi quedaria més.

Viatge d'inspecció

UNA família tenia un noi d'uns vint anys, i l'envia a veure les terres que tenien en un poblet de la muntanya i que eren cuidades per un matrimoni amb set o vuit fills i filles.

El noi, el dia senyalat va marxar per a fer l'inspecció de les terres que al morir els seus pares passarien a ser de la seva absoluta possessió.

Al arribar a la finca fou molt ben rebut pel matrimoni pagès, i per tot el seu estol de conalla que semblaven parents d'Adam i Eva, puig havien adoptat casi tota l'indumentaria de nostres pares primitius.

Com que tenia de passar-hi dos dies, trobà preparada la cambra millor de tota la casa i allí deixà la maleta, anant-se'n després amb el pagès a donar una volta per la possessió.

Quan el sol amagava son rostre per detrás de les muntanyes com donzella ruborosa després de llarg festeig, retiraven cap a casa el noi i el pagès parlant de futileses.

Al arribar a casa, la masovera tenia preparat el sopar, que va posar a la taula al veure el seu amo.

El menú va consistir en un plat de cols i després ous i botifarra que eren de la casa segons digué la masovera. Al jove no li agradaven les cols, i va deixar-se-les sense haver-les provat fent el distret per a que no l'amoïnessin amb preguntes.

Després d'haver sopat varen anar-se'n a dormir, i al dia següent s'aixecà i va anar-se'n a donar un volt per les seves terres.

Arribades ja les dotze, hora del dinar, vegé altra volta cols a la taula; varen tots sentar-se a l'entorn d'ella, i el noi féu com el sopar anterior, o sigui va deixar les cols. La masovera, que'l dia abans ja havia observat que se les havia deixat al plat, vegent que allavors es tornava repetir lo mateix, exclamà: —Senyoret, es veu que vostè no és *culé*, tant que ho son els homes de casa!

El jove, al sentir semblants paraules fugí corrent de la taula i havent pres la maleta del seu quarto se'n anà més que depressa d'aquella casa perquè no volia cols.

Casualitat

El cas que'ls hi vaig a referir va passar a les Borges Blanques.

Era'l dia del casament de la pubilla X. amb l'hereu Pepet. Després de verificat tan solemne acte varen anar, amb tots els convidats, a la fonda a dinar. Entre'ls comensals hi havia una nena de 15 anys, la qual aquell dia a la força devia estar de mala lluna, puig tantes ampolles de vi com varen destapar, tantes vegades li va tocar an ella beure's la darrera part de l'esperitual líquit. Arribà l'hora del champagne, i maleïda sort!, li tocà an ella mateixa el fons de l'ampolla, fins que no poguent-se contenir, dirigint-se al jove que tenia al seu costat, li digué tota enfadada:

—Sempre'm toca'l cul a mil...

Els darrers arribats

—Quina és la neu més agradable?

—La neu-la.

—Quina és la pasta menys dolça?

—La pasta-naga.

—Quines son les dues classes de cames que's poden beure?

—La cama de dona i la cama-milla.

Carbonell (mitger esquerra)

Monistrol (davanter centre)

Casas (a) Quatre (mitger centre)

Trabat (extrem esquerra)

EQUIPIERS DEL "SABADELL F. C."

CAMPIÓ D'ESPANYA

Prometatge

La Conxita, una de les xicotes més bufones que corren per Barcelona, tinent divuit anys fets començà a sentir les passions propies de l'edat. Va conèixer a un jove molt elegant, que s'hi declarà jurant-li amor etern i va ésser correspost desseguida. Arribà que en Lluïset es determinà a demanar la mà de la noia. El pare va començar a preguntar li amb què contava per casar-se.

—Ja veurà—va contestar—de ric no en sóc gaire, però de totes maneres tinc una caseta a Manlleu, que'm dona bastants diners.

—I res més?—digué el pare.

—Sí, senyor: tinc dos parells de matxos aquí a Hospitalet.

—I res més?

—Sí, i un parell més en un altre puesto.

Anuncis

A la porta d'una escala del carrer del Carme, hi ha una placa que diu:

CALLISTA - COMADRON

D'una botiga de Gràcia:

«El esquilador de los machos de la catalana, ofrece al público sus servicios.»

En el carrer Major del Clot hi ha una taberna que's titula «Petit Casinet», ont s'hi menja molt barato, puix en un anunci se llegeix:

COMIDAS

CAFE Y COPA 15 CENTIMOS

Després diràn que a Barcelona i al seu entorn la vida és cara.

Fontada

—Que anem bé per anar a la plaça d'Urquinaona?
—Vostès van bé per anar a tot arreu.

De Santa Coloma de Farnés

En la població quin nom encapsala aquestes ratlles s'acostuma fer el *mercat* setmanal els dilluns, concorreguent-hi uns estols de pagesetes, la mar de xamoses, dels encontorns, atretes pel sol desig de trobar al seu *Galindo* i dir-se aquelles quatre paraules que an elles els hi fan baixar els ulls i fan aixecar de tant en tant... el bastó an ells.

Una d'aqueixes, molt bufona, després de deixar an ell se n'anà a comprar en una casa del carrer de Vall, o sigui la casa R....

Després de despatxada, l'amo, per a fer propaganda, com qui s'interessés per la seva família, li preguntà:

—De ont ets, noia?

A lo que ella respongué:

—D'allà... del forat de Santa Ceculina...

—I n'ets filla?

—De la mateixa casa que are m'estic, no; però del mateix forat de Santa Ceculina, sí...

De Terrassa

En el Teatre Principal d'aqueixa ciutat i en el tercer pis hi ha instal·lat un cafè-restaurant ont serveixen tota mena de plats, que's detallen en una pissarra que hi ha col·locada a l'entrada de dit cafè.

Com siga que dita pissarra es un poc papitesc i digna de figurar en un museu, copiem a continuació lo que trobem escrit en tan hermosa com *graciosa* pissarra:

«Nota.—No se levantarà el talón asta que toca tres veges el timbre.—Carta: Bou a la Adoba 50. Badella pesols 50. Llus an salsa 40. Bistech patatas 60. Aynell an alcachofas 50. Ternera con guisantes 50. Tortillas, etc., 50. Bacalao llauna.»

No cal dir que aqueixa pissarra es objecte de comentaris per tots els terrassencs que van a fer remenar en el restaurant del Teatre Principal de Terrassa.

A la Portaferrissa en una botiga hi ha un rótul que diu:

SEÑORAS HILO GARANTIDO A 3'50 PTAS.

Un bon plat per dos gurmants

Dinant en una fonda de Madrid de cuyo nombre no quiero acordarme, dos companys, valencians tots dos, tingueren ganes de menjar truita amb patates; i al efecte aixís ho demanaren al dependent.

Aquest, amb la diligència que caracteritza al bon moço madrileny, se girà vers la cuina i cridà fortament:

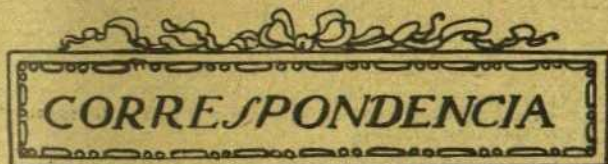
—Una española con palata para dos.

Es llarga i també rodona;
mentres està tova, re;
però quan la vegis forta,
segur qu'hi haurà mulladè.

(La solució al número vinent.)

Solució al número passat: EL GAT

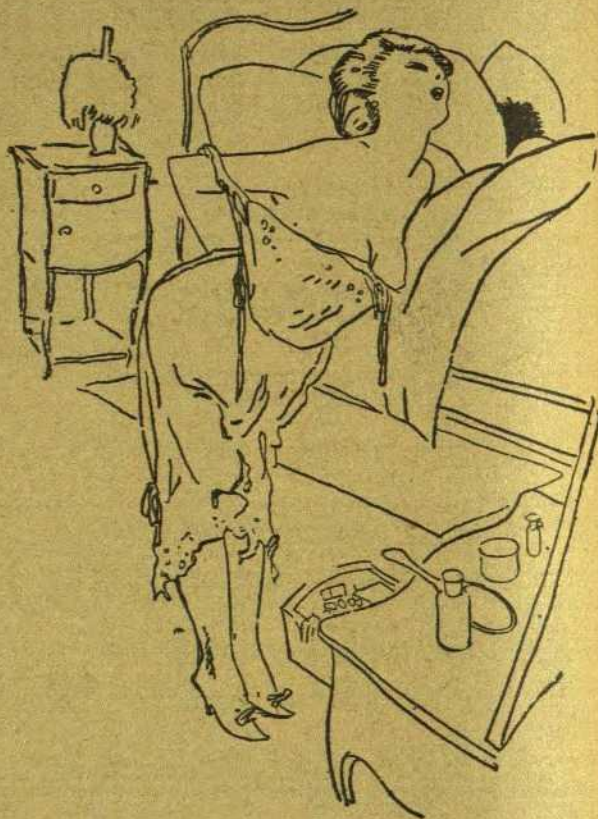
Jeph: Acceptat.—Oiragedoel: Es un conte molt antic.—
Vicens Palli: No'ns hi atrevim de cap manera.—Bachus: Apro-
fitem el xisto.—Un que sempre riu: N'aprofitarem alguna cosa.
—Pep, Pons, Puig i C.: Estàn molt ben deixats, però son poc
nous.—Picolin i C.: Ho mirarem.—Samals: Farem com amb
el senyor precedent.—Cap i cua: Si no fos que ja'l tenim, el
guardariem.—Raspe fine: No és gran cosa.—Gefallt mich
Ticken: El primer és poc nou malgrat ser aplicat a un concer-
tista català; el segon ja'l tenim en cartera i el tercer tampoc
és nou. Tots tres estan molt ben escrits. Faci una cosa. Pensi
altres assumptes i envii'ls.—Martignoli: Es massa verd, ca-
rambes!—Pastanaga: Sento molt no poder aprofitar lo que'ns
envia, però quan podria sortir a llum ja fóra passada l'actuali-
tat. Es molt bonic i procurarem aprofitar-ho per un xisto.—
Clero: Està bé, però tampoc és nou.—Claudio Aguilo: Les en-
devinalles ja les tenim; els ous d'elefant no l'hi podem publi-
car.—F. Ical i Tota: Ja s'han publicat assumptes molt sem-
blants.—P. Font (a) Pep Corrido: El primer ja'l tenim en car-
tera; el segon es massa clar.—Manel Pons (a) Crospis: Malgrat
ser del segle xv o de primers del setze, no l'hi podem publi-
car.—Ll. T. M.: Té poca novetat i els llegidors se'n quexa-
rien si ho publicuéssim.—P. Pel: Estem sempre a la seva dis-
posició. De carta, no se'n deixa mai cap per contestar. Lo
que hi ha és que no's poden contestar totes a l'hora.—Nanu:
Envii altres treballs; els que'ns envia tenen poca novetat.—
Pere Bascans: Tampoc es nou.—Enric Guilla: Ja la tenim.—
Gar. D. H.: En farem un xisto.—Cullo Narices: Si son tres o
quatre que's firmen per l'estil, no se què dir-li. Procurin fir-
mar-se d'una altra manera, amb tal de que no sigui també
semblanta.—Picrolet: Aprofitem el xisto, que no està del tot

malament.—Ribas, Roba, Rabas: La guardarem.—Trem (a)
Fort: No és gens nou.—Pedro Ferré: Qui l'entén la seva
lletra?—Joan B. i M.: Estàn bé, però are no mes publiquem
els més precisos.—Sisla: No hi trobem allò que en diuen no-
vetat, que va tan buscat.—Un que's té com un temple: N'apro-
fitem el millor.—Rei Just: Què hi farem, si la novetat va tant
escassa!—Nick Browling: Procurarem treure'n el partit que
poguem.—Del: S'aprofitarà.—A. G. I.: En aquests moments
seria molt difícil arranjar-ho.—Dr. Kukarakoki: En farem un
bon xisto.—Deu Bacó: Es massa fort.—El més Papitu de la
barriada Zingara: Està molt bé, però no'ns atrevim a publi-
car-lo.—Pere Sos: Aprofitarem alguna coseta.—El Comenda-
dor: Aquesta vegada sí que apreta. Si ho arribéssim a publi-
car!...—Romà Parés: Es un fet molt xistós, per a ser explicat
de viva veu. Escrit, pert la gràcia.—Matalaina: Aprofitarem
un xisto.—Tit-Ola K. K.: Potser en farem massa, sant cristià.
—Pere Bracons: Aprofitarem dues poesies. Dintre lo verd son
molt inspirades.—M. P. G.: Res de comparacions oficials.—
Angel Onyar: Es massa quento per un final tan conegut.—Un
perruquer tranquil: Tindrè el gust de publicar-lo.—Barraque-
ta: Lo que ens envia are també està bé, però, no és nou.—
Papitu Rubiales: Li publiquem el número 2. Saludi als amics
Pessa Grossa i Favota.—Jo: L'hi publicarem. Expressions a
la Nitta.—Punts suspensius: Veritablement la lletra es tot una
altra cosa. Per què se l'ha fet escriure? Li publicarem tot lo
que ens envia.—Don Paquet i demés companys: Naturalment,
que a unes persones com vostès no se'ls hi ha de contestar a
la Correspondència, perquè ja hi ha prou amistat per anar-
los-hi a fer una visita de gràcies. Lo que ens envien és una
troballa que'ns farà vendre trenta cinc mil exemplars més de
l'edició que ho publica.—Picrolet: Ho es massa de brut.—
Trip i Jòc: Vostè té veritables condicions d'escriptor; per
consegüent, li agrairiem que busqués assumptes més nous i
ens els envies.—P. 2: Es massa sicalíptic.—Ramón: Quins
son els millors setmanaris? El PAPITU, el K D T, el Satiricón i
dintre lo seriós La Esquilla de la Torratxa.—Un K. Kuet
Està bé. En parlarem.—F. B. Tapa bocas: Aprofitarem el
xisto.—Boca de Rap: Home, li contestaré amb tota franquesa:
son poc nous.—Els del Palco: Es un treball molt bonic, però
no'l podem insertar.—Pir i Tort, S. en C.: No ho estranyi
gens. L'ordre dels factors no altera el producte.—S. N. N.,
Ribas: Per a publicar al PAPITU no hi valen recomanacions ni
dinners. Nosaltres només publiquem de capritxo.—P. Pel: Vos-
tè es un bon col·laborador, que aquesta vegada no l'ha endevi-
nat.—El 6 i el 9: Fan un bon número, però no arriban a la
fulla de rosa que tant agrada als nostres llegidors i llegidores.
—I que ja no té fil: No és fàcil que'l torni a tenir.—Les punes...:
Faci el favor de buscar un assumpte publicable.—Un
que'l van fer pit: No és pas massa nou.—Trem (a) Fort: L'hi
publicarem.—S. A. U. L.: Potser serien massa Fígues.—Quimet
Xera 45: Es allò de sempre.—3 Igales Kr. Dadores: Un altre
dia serà.—Bartomeu Pla: Tampoc és nou. Fa una temporada
que només m'envien coses velles. Cregui queestic fins al cap
de munt.—Ché: Lo mateix li dic.—M. Khardri a la Cervantes:
Faci lo que més li convingui.—Un que va de trànsit: En farem
sortir un xisto.—Un que n'hi sobra un troc: Un troc de què?—
Jacobo: De nous ho son tan poc com vulgui.—Arisón: Se pu-
blica.—I. K. Lib Aixan S.: Manca novetat.—Bon fill: Vostè
té condicions. Només li falta trobar assumptes dignes del
PAPITU i pràctica.—Racu Lons: Es cosa massa tràgica.—Pitus:
De tot només ne podem fer sortir un xistot.—Joan Tenorio:
Home, d'estar bé ja ho està, però és més brut que una guilla.
—Un colom: Ja'l tenim explicat d'una altra manera per l'estil.
F. M. M.: Té molta raó.—Felin: Es poc nou.—F. E. de
Xiuletant: L'hi publiquem.—Els del Palco: Ho trobo poc nou.
Morenet: I és clar que ho estan de ben escrits; lo que hi ha és
que son més bruts de lo que vostè's pensa.—L. Spatre Devad:
Son poc agudes i algunes massa verdes.—E. Cases: Agraim
molt l'invitació, i procurarem assistir-hi sense ser vistos.

L'HUMOR ESTRANGER

—Deixa'm fer a mi i després ja't diré per què.

—Tanta curiositat que tenia per saber lo que era el matrimoni, i té total és un home que ronca.

—Aquí tinc una cita amb una dona espantarran!! — Jo també! — Una rossa!! — Jo també!! — Els ulls blaus!! — Jo també!! — Petital!! — Jo també!! — Alfonsina!! — També!! — Ah! sóc enganyat!!!!!! — Jo també!!!!!!

—Oh que'm costa de deixar-la!
—No pas tant com de mantenir-la.

DR. SERRALLACH

Consulta económica: De 7 a 9. Jovellanos, 9

especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinaries.
Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12.

MATRIU I VIES URINARIES DR. FARRÉ PIJUAN

Rambla del Mig, 7 pral.
(davant del Liceu)

Consultes { de 4 a 5 especial
de 6 a 8 econòmica

Per a montar
amb comoditat
y sense fatiga
compreu bicicleta

SANROMA

Balmes, 62 - Telefon, 1445
BARCELONA

LADILLAS (Cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (Carrer Nou)

MALS SECRETS

curació ràpida amb les especialitats

PARADELL

26 ANYS D'ÈXIT

DR. M. CAMPS

VIES URINARIES SÍFILIS - MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Ronda Universidad, 14, pral. 1.ª - De 3 a 5

CONSULTA ECONÒMICA:

Fusteria, 2 y 4, 1.ª. - (Entre Plassa A. López y Carrer Ampie)
de 12 a 1 y de 7 a 9 nit

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas
i electricitat

Instal·lacions i reparacions

Lloguer i venda a plassos

PONENT, 42

AFRODISINA

TINTURA MADRE DEL DR. GILKENS

Especial para combatre la debilitat intel·lectual, impotència, esterilitat, agotament nerviós, sense produir efectes desagradables en el organisme malgrat l'edat del que la usi

Preu: 5 pessetes

Dipòsit FARMACIA ALEMANA - Gran Via Diagonal, número 440

PITS

Desenrotllo, bellesa i enduriment, en dos mesos se coneixen amb les *Pildoras Circasianas* del doctor Ferd. Brun, de Berlin.

Vint anys d'èxit constitueixen la millor propaganda. — 6 pessetes l'ampolleta. — Alsina, Passatge del Crèdit, 4; Ferrer, Princesa, 1; Oliver, Hospital, 2; y demés centres d'Especcifics. Enviant 6'50 pessetes en sellos a J. Pous Arxer, Marqués Duero, 84, pral., se rebrà certificat.

DEMAMEU "ANIS PAPITU" Y LICOR "ORO LÍQUIDO"

—Noi, aquí sí que hi ha per a triar.
—I per a remenar.